

Arrest

nr. 173 632 van 26 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat K. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, legt op 4 oktober 2013 samen met zijn Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 4 oktober 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op onbekende datum wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 28 april 2014 dient verzoekers partner klacht in bij de politie tegen verzoeker.

Op 12 december 2015 wordt verzoeker op heterdaad betrapt bij het plegen van een misdrijf. Hij wordt door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Op 12 december 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 december 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Deze beslissingen worden niet aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 24 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op 24 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de eerste bestreden beslissing:

“Aan de heer L., Y., geboren op (...) 1978 , onderdaan van Marokko , wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 12.12.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

*- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken
- gezien betrokkene sinds 12.12.2015 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Betrokkene heeft een Belgische partner. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter

voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Hij heeft op 04.10.2013 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie maar hij heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en hij werd op 03.01.2014 geschrapt van ambstwege.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- betrokkene kan niet onmiddellijk worden verwijderd of overgebracht naar een gesloten centrum en dient hiertoe te worden vastgehouden in de gevangenis,
- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, A. P., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Dendermonde om betrokkene vanaf 24.02.2016 te doen opsluiten, in de gevangenis te Dendermonde”

Op 24 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Deze beslissing wordt op 24 februari 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de tweede bestreden beslissing:

“Aan de heer

naam: L. voornaam: Y. geboortedatum: (...) geboorteplaats: Sidi Kasem
nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.02.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .....~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd van 12.12.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd van 12.12.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

Overwegende dat een inreisverbod een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Betrokkene heeft een Belgische partner. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het feit dat betrokkene in België een partner heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij heeft op 04.10.2013 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie maar hij heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en hij werd op 03.01.2014 geschrapt van ambtswege.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende tijdig een synthesememorie in. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen over het eerste middel:

"Eerste middel

Genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), uit de schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat de motivering van het eigenlijke bevel om het grondgebied te verlaten (dus niet de beslissing tot terugleiding) geen melding maakt van het bestaand gezins- en privéleven van verzoeker. En doordat uit de motivering van het bevel sensu lato (met inbegrip van de motivering van de beslissing tot terugleiding) niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, bij het nemen van de bestreden beslissing, op een correcte en redelijke wijze rekening heeft gehouden met het bestaande gezins- en familieleven van verzoeker, nu immers een tijdelijke scheiding wordt vooropgesteld. Terwijl bij het nemen van een beslissing tot verwijdering terdege en voldoende rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling En terwijl tegelijk een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, hetgeen het voorgehouden tijdelijk karakter van de scheiding van verzoeker met zijn partner/gezin "met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen", totaal teniet doet Zodat de genoemde verdragsbepaling, de genoemde wetsbepaling en genoemde beginselen, al dan niet in samenlezing, geschonden zijn

Toelichting:

1. Aan verzoeker werd op 24 februari 2016 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in de vorm van een bijlage 13septies.

Dit bevel ging gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens en met een beslissing tot vasthouding.

Elk van deze beslissingen werd afzonderlijk gemotiveerd.

In de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt met geen woord gerept over het bestaand gezins- en privéleven van verzoeker.

Dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was en het bestaan en beschermd karakter ervan bovendien geenszins betwist, blijkt uit de motivering van de beslissing tot vasthouding.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bedoelde beslissing tot verwijdering is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de motivering blijkt niet dat artikel 74/13 werd nageleefd. Zulks schendt derhalve meergenoemde wetsbepaling en tevens het motiveringsbeginsel. Uw Raad kan, bij stilzwijgen van de beslissing, moeilijk nagaan of er een correcte afweging is gebeurd, zodat de wettigheidscontrole onmogelijk wordt gemaakt en de annulatie zich opdringt.

Dat de afweging met betrekking tot het gezinsleven op de juiste plaats, tzt. bij het nemen van de juiste beslissing dient te worden gemaakt, en dat het niet volstaat om in een andere beslissing van dezelfde datum die afweging te maken, werd reeds door uw Raad beslist:

4.8. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat een belangenafweging met betrekking tot het gezinsleven wel terug te vinden is in de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod, geen afbreuk vermag te doen aan bovenstaande conclusie. Naast de vaststelling dat beide beslissingen steunen op andere rechtsgronden, volgt uit de lezing van artikel 1, 6° en artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet immers dat de beslissing tot verwijdering, enerzijds, en de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod, anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen betreffen en dat beide beslissingen een verschillende finaliteit hebben. Het gegeven dat de gemachtigde bij de motivering omtrent de duur van het opleggen van het inreisverbod is nagegaan of deze termijn proportioneel is in het licht van het gezinsleven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 EVRM, betreft een afweging die dan ook geen uitstaans heeft met de beslissing tot de afgifte van een verwijderingsmaatregel, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt. Het is deze eerste bestreden beslissing die aan de grondslag ligt van een mogelijke scheiding tussen verzoekende partij en haar partner en kind. Zoals uiteengezet in punt 4.7., blijkt evenwel niet dat ten aanzien van dit bestreden bevel een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaats gevonden.

(RvV nr. 156.923 van 8 januari 2016)

2. Zelfs als de motieven van de bijlage 13septies als één geheel zouden gelezen worden, dan blijkt dat het gezins- en privéleven van verzoeker wel betrokken werd bij het beslissingsproces, doch op een totaal onredelijke manier en op een wijze die niet beantwoordt aan de door artikel 8 EVRM voorgeschreven nauwgezette belangenafweging.

De gemachtigde besluit immers dat de uitvoering slechts een "tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen" met zich zou brengen, hetgeen het gezinsleven niet in die mate zou verstoren dat er sprake zou zijn van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het maken van een dergelijke afweging behoort tot de bevoegdheid van de gemachtigde, maar hij dient daarbij de grenzen van de redelijkheid te respecteren.

Dit is niet het geval, nu de gemachtigde tegelijk een inreisverbod van 3 jaar heeft opgelegd.

Het gaat dus helemaal niet om een tijdelijke scheiding die slechts de tijd zal duren nodig om wat formaliteiten te vervullen. Het gaat integendeel om een langdurige scheiding ten gevolge van het opgelegde inreisverbod van 3 jaar.

Dat het inreisverbod eventueel zou kunnen opgeheven worden, zoals gemotiveerd bij het inreisverbod, doet er niet aan af dat het inreisverbod werd opgelegd en dat de opheffing ervan een aleatoir karakter vertoont: verzoeker kan de opheffing inderdaad vragen, maar wat het antwoord zal zijn is niet bekend.

Er is dus sprake van een flagrante schending van artikel 8 EVRM, en van het redelijkheidsbeginsel.

3. In de nota met opmerkingen probeert verwerende partij onder bovenstaande vaststellingen onderuit te geraken door te verwijzen naar een stuk in het administratief dossier, te weten een verklaring afgelegd op 28 april 2015 door de Belgische partner van verzoeker, waaruit blijkt dat er toen twee weken tevoren een – tijdelijke – breuk in de relatie was en er op dat moment geen samenwoning meer

was. Verwerende partij besluit dat er geen gezinsleven is dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Zoals hoger onder het feitenrelaas reeds uiteengezet, ging het om een in tijd beperkte periode van relationele moeilijkheden, waaraan een einde is gekomen, zoals blijkt uit de thans door verzoeker voorgelegde verklaring van zijn partner (stuk 3).

De gemachtigde van de Staatssecretaris is op basis van het administratief dossier tot het besluit gekomen dat er effectief sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM: dit blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen.

Verwerende partij is dan ook slecht geplaatst om op basis van een nieuwe lezing van het administratief dossier post factum het tegenovergestelde te komen beweren. Het is duidelijk dat aan de tegenover de politie afgelegde verklaring geen determinerend belang kan gehecht worden, zeker in het licht van de thans door verzoeker voorgelegde verklaring van zijn partner (stuk 3). Kwestieuze verklaring ten overstaan van de politie betrof een momentopname en de context ervan, alsook het tijdelijk karakter van de relationele breuk, blijken afdoende uit de door de partner van verzoeker afgelegde verklaring (ibid.). Het gezinsleven van verzoeker kan niet ernstig betwist worden.

4. Verwerende partij laat in de nota met opmerkingen voorts gelden dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst teneinde een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging.

In navolging van de gemachtigde van de Staatssecretaris verliest verwerende partij uit het oog dat aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar is opgelegd.

Het blijkt niet dat uit de in de nota met opmerkingen gebruikte bewoordingen (“Verzoeker kan inderdaad naar zijn land van herkomst terugkeren om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging”) kan worden begrepen dat het inreisverbod impliciet werd opgeheven, zodat de door uw Raad gekende problematiek van de gezinshereniging met statische Belgen ingeval van geldend inreisverbod aan de orde is (arrest nr. 161.497 van 8 februari 2016). Het beleid van verwerende partij staat in de weg aan het voorgehouden “verkrijgen” van een visum tot gezinshereniging.

De vaststelling dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onvoldoende rekening heeft gehouden met het bestaand gezinsleven van verzoeker, met name door een terugkeer naar het herkomstland als slechts een tijdelijke scheiding te beschouwen niettegenstaande het opgelegde inreisverbod gedurende 3 jaar, blijft dus overeind.

5. Met betrekking tot het argument van verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat het gezinsleven niet kan worden voortgezet in het herkomstland, laat verzoeker gelden dat dit andermaal een post factum-redenering betreft die duidelijk niet voorlag bij het nemen van de bestreden beslissing: de gemachtigde van de Staatssecretaris legde immers de nadruk op de vermeende mogelijkheid voor verzoeker om na een kort verblijf in zijn herkomstland naar België te kunnen terugkeren met een visum gezinshereniging.

Het alternatief om het gezinsleven voort te zetten in het herkomstland van verzoeker werd niet vermeld in de motivering van de bestreden beslissingen, en werd dus duidelijk niet in ogenschouw genomen door de gemachtigde.

Wat de door verzoeker ingeroepen schendingen van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, kan een dergelijk post factum-argument niet verhelpen aan de begane inbreuken op de verplichting om op adequate wijze rekening te houden met het gezinsleven.

Het eerste middel is gegrond.”

3.1.2. In de nota heeft de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het verzoekschrift:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing geen melding maakt van zijn gezins- en privéleven. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou niet zijn nageleefd. Bovendien zou het helemaal niet gaan om een tijdelijk scheiding, nu aan hem een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar. De bestreden beslissing zou artikel 8 EVRM op flagrante wijze schenden. Hij betoogt dat het feit dat hij hier een gezinsleven zou hebben een element betreft die een minder lange duur van het inreisverbod rechtvaardigt. Het motief opgenomen in de tweede bestreden beslissing dat verzoeker een opheffing en opschorting kan vragen van het inreisverbod, zou de proportionaliteit van het inreisverbod ondermijnen.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). "Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven.

Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn voorgehouden gezinsleven, mist elke feitelijke grondslag. Dienaangaande kan eenvoudigweg verwezen worden naar de motieven dienaangaande opgenomen in de bestreden beslissing.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw M'R.-M. M. op 28 april 2015 een klacht neerlegde bij de politiezone Antwerpen Centrum waarin zij stelde dat de relatie tussen haar en verzoeker gedaan is. Zij verklaarde dat verzoeker op dat moment de gemeenschappelijk woning reeds sedert twee weken had verlaten en dat hij zijn kleren en persoonlijke zaken had meegenomen. Zij verklaarde dat zij geen contact meer wenste met verzoeker en dat zij wenste dat hij haar met rust liet.

Verwerende partij stelt vast dat er geenszins sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt hij aannemelijk dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.

Zelfs als zou verzoeker een gezins- en privéleven hebben op het Belgisch grondgebied, dan nog wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat dit hem niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten en dat daarenboven een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen niet in die mate het gezinsleven verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker kan inderdaad naar zijn land van herkomst terugkeren om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging.

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden." (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Ten overvloede, merkt verwerende partij op dat verzoeker evenmin aantoonde dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het beleven van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om hem op het grondgebied te gedogen.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond. Daar uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers voorgehouden gezinsleven, toont hij evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan.

Waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij hier een gezinsleven zou hebben een element betreft die een minder lange duur van het inreisverbod rechtvaardigt, dient te worden herhaald dat er in casu geen gezinsleven is. Bovendien is verzoekers opvatting als zou zijn voorgehouden gezinsleven een element

betreffen die ertoe zou kunnen en moeten leiden dat een inreisverbod voor een minder lange duur zou moeten worden opgelegd, geenszins van die aard afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de tweede bestreden beslissing. Er wordt immers gemotiveerd dat gelet op het feit dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden een inreisverbod van 3 jaar proportioneel wordt geacht. Verzoeker werd van 12 december 2015 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en er wordt in de beslissing aangegeven dat een inreisverbod een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het motief dat verzoeker, indien hij effectief aan de voorwaarden voldoet om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, hij de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen zodat het inreisverbod voor hem geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen, ondermijnt geenszins het motief dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel wordt geacht gelet op de erin vermelde elementen. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit als zou verwerende partij aangeven dat zij een inreisverbod voor de duur van 3 jaar eigenlijk te lang vindt, nu zij uitdrukkelijk aangeeft dat dit een gepaste en proportionele maatregel betreft.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het twee middelen zijn ongegrond.”

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Dit impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.4. De bestreden beslissingen moeten duidelijk hun determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen werden. In de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 24 februari 2016 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.5. In de motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 24 februari 2016 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, en wat de duur van drie jaar betreft, dat verzoeker van “12 december 2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Waardoor hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, waarbij een inreisverbod een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten (...) niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, hier een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.” Verzoeker maakt ook hier evenmin duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.7. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringplicht aan, tevens als beginsel van behoorlijk bestuur, in samenhang met het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat in de eerste bestreden beslissing geen onderscheiden motieven worden gebruikt voor het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding en dat er bovendien onvoldoende afweging wordt gemaakt met betrekking tot verzoekers familielevens alsook dat er door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een aantal *post factum* argumenten of motieven worden opgeworpen. Daarnaast meent verzoeker dat de motivering dat hij zijn gezinsleven slechts tijdelijk dient te onderbreken teneinde zich in orde te stellen met de vigerende regelgeving inzake gezinshereniging, niet strookt met het opgelegde inreisverbod van drie jaar. In die zin acht verzoeker de bestreden beslissingen dan ook in zekere zin onverenigbaar met elkaar, precies omdat als motief gesteld wordt dat verzoeker slechts tijdelijk diens erkend gezinsleven dient te onderbreken. Verzoeker wijst er tenslotte op dat hij een Belgische partner heeft.

3.1.8. Verzoeker argumenteert dat in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten *“met geen woord (wordt) gerept over het bestaand gezins- en privéleven van verzoeker. Dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was en het bestaan en beschermd karakter ervan bovendien niet betwist, zoals zou blijken uit de motivering van de beslissing tot vasthouding”*.

3.1.9. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers gezinsleven, onder het onderdeel “terugleiding naar de grens”:

“(…) Betrokkene heeft een Belgische partner. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Hij heeft op 04.10.2013 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie maar hij heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en hij werd op 03.01.2014 geschrapt van ambstwege (...).”

3.1.10. Verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing (13septies) onderverdeeld is in drie beslissingsonderdelen met name, het bevel om het grondgebied te verlaten, de terugleiding naar de grens en de vasthouding. Verzoeker betoogt dat het bevel tot verlaten van het grondgebied de verwijderingsmaatregel uitmaakt en dat zodoende onder dit beslissingsonderdeel gemotiveerd diende te worden inzake verzoekers familielevens. In ondergeschikte orde meent verzoeker dat, als de motieven van de bijlage 13septies als één geheel zouden gelezen worden, dan blijkt dat zijn gezins- en privélevens betrokken werden bij het beslissingsproces, doch op een totaal onredelijke manier en op een wijze die niet beantwoordt aan de door artikel 8 van het EVRM voorgeschreven nauwgezette belangenafweging.

3.1.11. De Raad wijst er op dat de eerste bestreden beslissing, de bijlage 13septies van 24 februari 2016, in zijn geheel door verzoeker gekend is door de kennisgeving op 24 februari 2016. De belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM wordt wel degelijk gemaakt in de bestreden beslissing,

die inderdaad uit drie componenten bestaat. Het volstaat echter dat onder één van de componenten waarvoor de Raad bevoegd is, melding wordt gemaakt van het familiaal leven van verzoeker. Hieruit blijkt immers dat het bestuur in dit verband met kennis van zaken handelde.

3.1.12. Dat deze afweging te lezen staat onder de subtitulatuur van de *terugleiding naar de grens*, net onder het bevel om het grondgebied te verlaten en daarenboven op dezelfde pagina, doet geen afbreuk aan het gegeven dat er in de bestreden beslissing, de bijlage 13septies van 24 februari 2016, wel degelijk dergelijke afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM te lezen staat. In de rechtspraak van de Raad die verzoeker ter zake aanhaalt (waarvan het arrestnummer en/of de datum overigens niet correct is) stond de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM in het daarbij horende inreisverbod (13sexies) en niet in de verwijderingsmaatregel, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (13septies), *quod non in casu*. Verzoeker lijkt een indeling te willen geven binnen de eerste bestreden beslissing om zo te kunnen opwerpen dat de belangenafweging niet onder de juiste subtitulatuur staat, doch dit kan niet aangenomen worden. Verzoeker geeft dit overigens zelf ook aan waar hij betoogt "(...) *als de motieven van de bijlage 13septies als één geheel zouden gelezen worden, dan blijkt dat zijn gezins- en privéleven wel betrokken werd bij het beslissingsproces (...)*".

3.1.13. Vervolgens betwist verzoeker deze belangenafweging inhoudelijk.

Verzoeker voert aan dat het tegenstrijdig is dat hem enerzijds wordt gezegd dat hij kan terugreizen naar zijn land van herkomst teneinde een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging en anderzijds dat hem tegelijkertijd een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd. Verzoeker meent dat het beleid van de verwerende partij in de weg staat aan het voorgehouden "verkrijgen" van een visum tot gezinshereniging. Verzoeker betoogt dat zijn vaststelling dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met het bestaand gezinsleven van verzoeker, met name door een terugkeer naar het herkomstland slechts als een tijdelijke scheiding te beschouwen niettegenstaande het opgelegde inreisverbod gedurende 3 jaar, overeind blijft. Met betrekking tot het argument van de verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde dat het gezinsleven niet kan worden voortgezet in het herkomstland, stelt verzoeker dat dit een *post factum*-redenering betreft die duidelijk niet voorlag bij het nemen van de bestreden beslissing, de gemachtigde legde immers in de eerste bestreden beslissing de nadruk op de vermeende mogelijkheid voor verzoeker om na een kort verblijf in zijn herkomstland naar België te kunnen terugkeren met een visum gezinshereniging.

3.1.14. Er dient te worden benadrukt dat er ter zake geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de twee bestreden beslissingen. Verzoeker heeft enerzijds het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten en vermag anderzijds voor een periode van 3 jaar niet binnen te komen of te verblijven in het Rijk. De procedurele mogelijkheid voor verzoeker om vanuit zijn herkomstland een aanvraag gezinshereniging, in te dienen blijft onverkort bestaan, mits hij voldoet aan de wettelijke en procedurele voorwaarden kan verzoeker deze gezinshereniging dan ook realiseren. Hij dient er evenwel rekening mee te houden dat hem een inreisverbod werd afgeleverd dat hem 3 jaar lang niet toelaat binnen te komen of te verblijven in het Rijk. Waar verzoeker de gemachtigde verwijt dat deze in de eerste bestreden beslissing de nadruk legt op de mogelijkheid voor verzoeker om na een kort verblijf in zijn herkomstland naar België te kunnen terugkeren met een visum gezinshereniging, wijst de Raad erop dat de gemachtigde tevens motiveerde, logischerwijs in de beslissing houdende het inreisverbod, dat het aan verzoeker bovendien "*vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen*".

3.1.15. Waar verzoeker meent dat de verwerende partij met het aanhalen van de tijdelijke relatiebreuk motieven *post factum* aanbrengt in haar nota met opmerkingen, kan hij gevolgd worden. Doch dit heeft geen gevolgen daar de gemachtigde in de bestreden beslissingen op basis van het administratief dossier tot het besluit kwam dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen. Verzoekers kritiek op de opmerkingen uit de nota van de verwerende partij is dan ook *in casu* niet dienstig, daar in de bestreden beslissingen niet betwist wordt dat verzoeker een familieleven de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doen hier geen afbreuk aan.

Verzoeker stelt dat de weergegeven belangenafweging onredelijk is: het is onredelijk om te stellen dat een scheiding van drie jaar slechts "tijdelijk" is en er werd op onvoldoende wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

In dit verband moet worden herhaald dat tijdens de gelding van een inreisverbod de opheffing of opschorting ervan kan worden gevraagd (artikel 74/12 van de vreemdelingenwet) en dat dit vermeld wordt in de bestreden beslissing, en vervolgens dat de verwerende partij redelijk te werk gaat en op voldoende wijze rekening houdt met verzoekers gezinsleven door dit gezinsleven van verzoeker in België te erkennen. Verzoeker zelf brengt immers geen concrete elementen aan inzake dit gezinsleven, hij toont niet aan dat hij zou samenleven met zijn Belgische partner, uit de stukken van het dossier blijkt dat zijn partner indertijd een klacht heeft ingediend tegen hem, verzoeker zelf brengt een stuk bij waarin zijn partner op onbekende datum verklaart dat ze ten tijde van hun problemen depressief was en dat haar partner (=verzoeker) nu gezegd heeft dat het hem spijt en dat hij terug opnieuw wil beginnen. De verwerende partij heeft *in casu* aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven van verzoeker, verzoeker kan niet op aannemelijke wijze aanvoeren dat op onvoldoende wijze rekening werd gehouden met zijn op geen enkele concrete wijze uiteengezet gezinsleven. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat in de eerste bestreden beslissing ook vermeld wordt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden door het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd wegens welbepaalde inbreuken.

De weergegeven motieven schragen de eerste bestreden beslissing naar behoren, zowel in rechte als in feite.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM zoals aangevoerd in het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.1.16. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 13septies) overging en tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van drie jaar heeft besloten. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierbij geen gebruik zou hebben gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en dat de gemachtigde hierbij, gelet op wat voorafgaat, op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Een schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen over het tweede middel:

"Tweede middel

Genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), uit de schending van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris de duur van het inreisverbod bepaalt op 3 jaar, zijnde de maximumduur voor het weerhouden geval waarin er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan

Terwijl niet blijkt dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (maximumtermijn) rekening werd gehouden met alle relevante elementen, die bekend waren, en met name niet met het niet-betwist gezins- en privéleven van verzoeker

Zodat de genoemde verdragsbepaling, de genoemde wetsbepaling en genoemd beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Voor het opleggen van het inreisverbod weerhoudt de gemachtigde van de Staatssecretaris het bepaalde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Aldus bedroeg de maximale duur van het op te leggen inreisverbod 3 jaar.

Er wordt enerzijds gemotiveerd dat het niet betwist is dat verzoeker een Belgische partner heeft en dat er dus sprake is van gezinsleven dat bescherming geniet krachtens artikel 8 EVRM.

Er wordt aan toegevoegd dat het feit dat verzoeker in België een partner heeft, hem niet automatisch recht geeft op verblijf, en dat de vroeger opgestarte procedure tot gezinshereniging niet met gunstig gevolg werd afgesloten.

Het bestaand gezinsleven is dus duidelijk een element dat ertoe zou kunnen en moeten strekken om de duur van het inreisverbod te beperken.

Onder verwijzing naar het illegale verblijf van verzoeker en het schaden van de openbare orde, wordt een inreisverbod voor de maximumduur toch als proportioneel voorgesteld.

Deze motivering beantwoordt duidelijk niet aan de nauwgezette afweging vereist door artikel 8 EVRM, nu immers niet duidelijk wordt aangegeven waarom de negatieve elementen zo zwaar doorwegen dat zij e maximale duur van het inreisverbod zouden verantwoorden. Het laatste deel van de motivering, waarin gesteld wordt dat verzoeker de mogelijkheid zal hebben om de opheffing van het inreisverbod te vragen, ondermijnt de motivering nog meer.

Immers, de gemachtigde is er toe gehouden om de afweging te maken bij het uitvaardigen van het inreisverbod, en kan zich niet verlaten op een later tussen te komen procedure tot opheffing waarvan de uitkomst onbekend is.

“Waar verweerder in de nota nog wijst op de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen, indien hij zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw M.E, herhaalt de Raad dat niet redelijkerwijs in de huidige specifieke omstandigheden van de zaak kan betwist worden dat er reeds sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van het bestreden inreisverbod. Verzoeker kan er geenszins toe gehouden worden een opheffing te moeten vragen van een inreisverbod dat ab initio niet conform het redelijkheidsbeginsel of conform het vereiste nauwkeurig onderzoek en de billijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd genomen.”

(RvV nr. 148.319 dd. 23 juni 2015)

Aldus, door te verwijzen naar de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod, geeft de gemachtigde eigenlijk aan dat hij 3 jaar te lang vindt, maar hij legt het inreisverbod van 3 jaar toch op, en laat het aan een latere beslisser om de begane fout eventueel te herstellen.

Zulks schendt de in de aanhef van het middel genoemde wetsbepaling en het motiveringsbeginsel

Geoordeeld werd:

“Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. De motivering van de bestreden beslissing is in strijd met deze bepaling omdat de specifieke motivering die wordt vermeld om de maximumtermijn op te leggen klemt met het opleggen van deze maximumtermijn. De verplichting rust op de verwerende partij die moet aantonen waarom het maximum moet worden opgelegd. Bij het onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval, kan in casu de verwijzing naar omstandigheden betreffende het recht op een gezins- of privéleven van verzoeker niet worden verzoend met het opleggen van de maximumtermijn, te meer er geen argumentatie is voorzien waarom deze omstandigheden het opleggen van de maximumtermijn alsnog rechtvaardigen. In tegenstelling tot wat verweerder ook in de nota met opmerkingen volhoudt, laat de opgegeven motivering niet toe in redelijkheid te besluiten dat de maximumtermijn voor het inreisverbod diende te worden opgelegd. Er is een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 152.385 van 14 september 2015)

In de nota met opmerkingen werpt verwerende partij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de duur van het opgelegde inreisverbod wel verantwoordt, nl. door aan te geven dat een gepaste en proportionele maatregel zou betreffen.

Dergelijke algemeenheden (gepast, proportioneel) zijn echter niet van aard om als een afdoende motivering dienst te doen, nu het evident is dat een dergelijke maatregel, en bij uitbreiding elke administratieve beslissing, passend en proportioneel moet zijn. In casu kwam het er echter op aan om in

de motivering van de bestreden beslissing uit te leggen waarom een periode van 3 jaar, zijnde de maximumduur, diende te worden opgelegd, nadat was vastgesteld dat er een beschermenswaard gezinsleven voorlag. Deze uitleg werd geenszins verschaft, zodat niet in redelijkheid kan worden besloten dat de maximumtermijn diende opgelegd te worden, hetgeen een schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet met zich brengt.

2. Met betrekking tot het verweer in de nota met opmerkingen inzake het vermeende ontbreken van een bestaand gezinsleven, verwijst verzoeker naar hetgeen hij hoger heeft uiteengezet onder het feitenrelaas en in de toelichting bij het eerste middel, onder punt 3.

Verzoeker besluit dat het bestaan van een bescherming genietend gezinsleven blijkt, zodat genoemd verweer niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is gegrond.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordde op het verzoekschrift zoals weergegeven in punt 2.1.2..

3.2.3. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet omdat hij meent dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet blijkt dat rekening werd gehouden met alle relevante elementen, meer bepaald het gezins- en privéleven van verzoeker. Dit gezinsleven wordt wel vermeld in de tweede bestreden beslissing, maar onder verwijzing naar het illegale verblijf en het schaden van de openbare orde, wordt de maximumduur als proportioneel voorgesteld. Verzoeker meent dat deze motivering niet voldoet aan de vereiste belangenafweging voorzien in artikel 8 van het EVRM. Er wordt niet aangegeven waarom de negatieve elementen zo zwaar doorwegen dat deze de maximale duur van het inreisverbod verantwoorden. Het deel van de motivering dat stelt dat verzoeker de mogelijkheid zal hebben om de opheffing van het inreisverbod te vragen, ondermijnt de motivering nog meer volgens verzoeker. Dit wijst erop dat de gemachtigde drie jaar te lang vindt. Verzoeker meent dat de motiveringsplicht geschonden wordt evenals artikel 8 van het EVRM.

3.2.4. Het bekritiseerde motief van de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, luidt als volgt:

“Betrokkene werd van 12.12.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

Overwegende dat een inreisverbod een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Betrokkene heeft een Belgische partner. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het feit dat betrokkene in België een partner heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij heeft op 04.10.2013 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie maar hij heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en hij werd op 03.01.2014 geschrapt van ambtswege.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

3.2.5. Het motief om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen, vermeldt dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst is, dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, dat een inreisverbod een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten, dat verzoeker een Belgische partner heeft, dat dit hem geen automatisch recht geeft op verblijf: hij heeft niet binnen de termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden voor gezinshereniging bevond, verzoeker werd op 3 januari 2014 geschrapt van ambtswege, hij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, gelet op deze elementen, gelet op het belang van de immigratiecontrole en gelet op het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Uit de elementen van

dit motief blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met ongunstige elementen voor verzoeker (persoonlijk gedrag dat de openbare orde schaadt, illegaal verblijf) en met gunstige elementen (gezinsleven met Belgische partner).

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met alle relevante elementen die bekend waren maar dat de verwerende partij toch oordeelde, op gemotiveerde wijze, dat de maximumtermijn van drie jaar proportioneel is. Door louter te wijzen op zijn gezinsleven toont verzoeker niet aan dat dit oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Verzoeker gaat in zijn middel voorbij aan de elementen van openbare orde, of hij minimaliseert deze, maar hij ontkent ze niet. Hij toont niet aan dat de motieven disproportioneel zouden zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwijzing naar de mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen, de motivering ondermijnt en aantoonst dat de verwerende partij hiermee aantoonst dat zij een termijn van drie jaar te lang vindt, kan hij niet gevolgd worden. Indien de verwerende partij een termijn van drie jaar te lang zou vinden, had zij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid kunnen kiezen voor een kortere termijn. De verwerende partij heeft integendeel op gemotiveerde wijze aangegeven waarom zij een termijn van drie jaar proportioneel achtte. De verwerende partij verwijst vervolgens naar de wettelijk voorziene mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen, omdat zij er rekening mee houdt dat verzoeker in België een gezinsleven heeft. De verwerende partij heeft echter in het voorgaande deel van de motivering aangeduid waarom zij meent dat een inreisverbod van drie jaar, ondanks dit gezinsleven, toch proportioneel is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de tweede bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 8 van het EVRM zoals aangevoerd in het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET